



Sygn. akt III SK 18/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

Protokolant Edyta Jastrzębska
w sprawie z powództwa E. O. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o nałożenie kary pieniężnej,
po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 października 2011 r.,
skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 10 grudnia 2010 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i
orzeczenia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes Urzędu) nałożył decyzją z dnia 29 grudnia 2008 r. na E. O. Sp. z o.o. z/s w P. (powódka) karę pieniężną w wysokości 150.000 zł. Decyzja ta została wydana na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Powodem nałożenia kary pieniężnej było naruszenie warunku 2.1.1 koncesji z dnia 28 czerwca 2007 r. na dystrybucję energii elektrycznej (koncesja) w związku z § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego (Dz.U. Nr 93, poz. 623 ze zm., dalej jako rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r.) polegające na przekroczeniu przez powódkę terminów wydania warunków technicznych oraz nie dochowaniu należytej staranności przy opracowywaniu projektów warunków przyłączenia kierowanych do uzgodnienia do P. – O. S.A. z/s w W. (dla farm wiatrowych [...]) oraz naruszenie warunków 2.1.1 i 2.1.2 koncesji polegające na tym, że powódka z nieuzasadnionych powodów zwlekała z przedkładaniem do uzgodnienia z operatorem systemu przesyłowego zakresu ekspertyzy wpływu przyłączanych urządzeń wytwórczych na krajową sieć elektroenergetyczną (dla farm wiatrowych [...]).

Powódka zaskarżyła decyzję Prezesa Urzędu odwołaniem w całości. Zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego w związku z art. 6 k.p.a. poprzez nałożenie kary pieniężnej z tytułu nieprzestrzegania obowiązków, które nie wynikają z koncesji; art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego poprzez błędne uznanie, że § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. został naruszony przez powódkę; art. 7 i 77 k.p.a. poprzez niewyjaśnienie stanu faktycznego sprawy i wydanie decyzji o nałożeniu kary pieniężnej pomimo braku ustalenia, że na powódce spoczywał obowiązek wydawania warunków przyłączenia oraz warunków technicznych w oznaczonym terminie; § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. poprzez ustalenie, że powódka przekroczyła terminy wydania warunków technicznych; art. 107 § 1 i 3 k.p.a., § 8 ust. 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r., art. 7 Konstytucji RP oraz art. 6 k.p.a. poprzez obrazę obowiązku działania na podstawie przepisów prawa i w granicach prawa.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie wyrokiem z dnia 1 marca 2010 r. W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy stwierdził, że w zakresie dotyczącym dystrybucji energii elektrycznej powódka prowadzi działalność na podstawie koncesji z 28 czerwca 2007 r. Koncesja ta zawiera w punkcie 2.1.1 warunek (*„Koncesjonariusz jest obowiązany do wykonywania działalności objętej niniejszą koncesją na zasadach określonych w ustawie – Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych, w szczególności do zapewnienia wysokiej jakości świadczonych usług, niezawodności zaopatrzenia w energię elektryczną przy zachowaniu zasady najniższych możliwych kosztów”*), zgodnie z którym koncesjonariusz zobowiązany jest do wykonywania działalności objętej koncesją na zasadach określonych w ustawie Prawo energetyczne oraz wydanych na jej podstawie przepisach wykonawczych. Z kolei stosownie do treści warunku 2.1.2 koncesji (*„Koncesjonariusz jest obowiązany do przestrzegania obowiązujących przepisów, w tym przepisów o ochronie środowiska a także wydanych na ich podstawie przepisów wykonawczych”*), koncesjonariusz zobowiązany jest do przestrzegania przepisów o ochronie środowiska. Z kolei przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego znajduje, według Sądu Okręgowego, zastosowanie wówczas, gdy przedsiębiorstwo energetyczne zobowiązane na mocy koncesji do respektowania przepisów prawa, w tym Prawa energetycznego i wydanych na jego podstawie aktów wykonawczych, narusza obowiązki wynikające z przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z 4 maja 2007 r. Obowiązki te odnoszą się bowiem do działalności koncesjonowanej i są warunkami szczególnymi prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu art. 48 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095 ze zm.). Przepisy Prawa energetycznego nie obligują zaś Prezesa Urzędu do określenia w koncesji wprost szczegółowych obowiązków, jakie koncesjonariusz musi wypełniać przy prowadzeniu koncesjonowanej działalności. Udzielając koncesji Prezes Urzędu może zatem poprzestać na ogólnym odwołaniu się w treści decyzji o udzieleniu koncesji do obowiązujących przepisów. W niniejszej sprawie ustalono zaś, że powódka nie dochowywała terminów wydania warunków przyłączenia określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 4 maja 2007 r. W przypadku

farmy wiatrowej K. wniosek o wydanie warunków przyłączenia złożono w dniu 25 kwietnia 2006 r., zaś powódka wydała wnioskodawcy warunki przyłączenia wraz z projektem umowy w dniu 20 listopada 2007 r. W przypadku firmy wiatrowej P., projekt warunków przyłączenia dla tej farmy przekazano do zaopiniowania P. O. w dniu 24 lipca 2007 r., zaś do 6 października 2008 r. właściciel tej farmy wiatrowej nie otrzymał warunków przyłączenia. W przypadku farmy wiatrowej L. od złożenia wniosku o wydanie warunków przyłączenia upłynęło około 38 miesięcy. Powyższe ustalenia doprowadziły Sąd Okręgowy do konkluzji, że powódka dopuściła się naruszenia punktu 2.1.1. koncesji, co z kolei stanowi podstawę do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z 4 maja 2007 r. należy bowiem traktować jako przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 9 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego, do respektowania których powódka została zobowiązana na mocy odesłania do przepisów obowiązującego prawa z punktu 2.1.1. koncesji.

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego apelacją w całości, zarzucając naruszenie § 6 ust. 1, § 44, § 9 pkt 4 w związku z § 8 ust. 3 i 5, § 9 ust. 4 rozporządzenia Ministra Gospodarki z 4 maja 2007 r.; art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego oraz naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 10 grudnia 2010 r., oddalił apelację powódki. Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy i ich ocenę prawną. Zdaniem Sądu Apelacyjnego rozporządzenie Ministra Gospodarki z 4 maja 2007 r. nie wykracza poza granice upoważnienia ustawowego wyznaczone przez art. 9 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego w zakresie, w jakim reguluje terminy wydawania warunków przyłączenia oraz dokonania uzgodnień z operatorem systemu przesyłowego elektroenergetycznego. Zagadnienia te są bowiem elementami koniecznymi dla określenia warunków przyłączenia do sieci. Uprawnione było zatem dokonanie oceny zachowania powódki pod kątem dochowania terminów określonych w § 9 pkt 4 oraz § 8 ust. 5 rozporządzenia.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zgodnie z warunkami koncesji z 28 czerwca 2007 r. powódka jest obowiązana wykonywać działalność objętą koncesją na zasadach określonych w Prawie energetycznym oraz wydanych na jego podstawie

przepisach wykonawczych. Skoro zaś powódka, w ramach wydawania warunków przyłączenia do sieci dla wskazanych w decyzji wytwórców energii elektrycznej naruszyła § 9 pkt 3 oraz § 8 ust. 5 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r., Prezes Urzędu uprawniony był do nałożenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Powódka dopuściła się bowiem naruszenia obowiązków wynikających z przepisów wykonawczych do Prawa energetycznego, do respektowania których została zobowiązana wprost w udzielonej koncesji (pkt 2.1.1. oraz pkt 2.1.2 koncesji).

Powódka zaskarżyła wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie: 1) art. 178 ust. 1 oraz art. 92 ust. 1 i 2 Konstytucji RP poprzez oparcie wyroku na przepisach aktu wykonawczego wydanego z przekroczeniem granic delegacji ustawowej i naruszeniem zakazu subdelegacji, a w konsekwencji przyjęcie, że przepisy aktu wykonawczego mogą określać tryb postępowania w sprawie o wydanie warunków przyłączenia, w tym terminy ich wydania, mimo iż materia ta może być regulowana wyłącznie ustawą, zaś zawarta w Prawie energetycznym delegacja nie upoważniała do wydania aktu wykonawczego dotyczącego tej kwestii; 2) art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego poprzez uznanie, że nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji w rozumieniu tego przepisu obejmuje przypadek naruszenia zamieszczonej w koncesji klauzuli zobowiązującej koncesjonariusza do przestrzegania obowiązujących przepisów prawa.

Prezes Urzędu wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej powódki. Zdaniem Prezesa Urzędu stwierdzone w niniejszej sprawie naruszenie przez powódkę obowiązków wynikających z rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. jest naruszeniem warunków 2.1.1. oraz 2.1.2 udzielonej powódce koncesji. Natomiast odnosząc się do zarzutu naruszenia powołanych w skardze kasacyjnej przepisów Konstytucji RP, Prezes Urzędu argumentował, że sformułowanie „warunki przyłączenia do sieci” z art. 9 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego obejmuje w sposób oczywisty całą procedurę prowadzącą do ustalenia, czy i na jakich zasadach podmiot ubiegający się o przyłączenie zostanie do sieci przyłączony.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Skarga kasacyjna powódki jest uzasadniona.
2. W świetle art. 178 ust. 1 Konstytucji RP sądy powszechne i Sąd Najwyższy uprawnione są do dokonywania samodzielnej oceny i ustalenia zgodności podustawowych aktów normatywnych z ustawami, przy okazji rozpatrywania spraw cywilnych, karnych i innych, a w razie stwierdzenia ich niezgodności z ustawami, odmowy ich zastosowania w konkretnej sprawie (wyroki Sądu Najwyższego z 9 czerwca 2005 r., sygn. V KK 41/05, OSNKW 2005, z. 9, poz. 83; z 12 lipca 2007 r., sygn. akt IV KK 219/07; z 26 listopada 2008 r., sygn. akt III KK 308/08; z 23 kwietnia 2009 r., sygn. akt IV CNP 99/08; z 3 grudnia 2008 r., sygn. akt V CSK 310/08; z 18 maja 2001 r., III RN 95/00; uchwała Sądu Najwyższego z 12 lipca 2001 r., III CZP 22/01, OSNC 2001, nr 11, poz. 158). Jest to konsekwencją określenia w powołanym przepisie ustawy zasadniczej prawa i obowiązku stosowania przez sędziów ustawy, z którego wyinterpretowano powinność odmowy zastosowania niezgodnego z ustawą podustawowego przepisu w konkretnej sprawie.
3. Jednakże Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie nie dokonuje oceny, czy Sąd Apelacyjny naruszył prawo, stosując przepis rozporządzenia wydany z naruszeniem zakresu delegacji, z uwagi na związanie podstawami skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). W zakresie rozpatrywanej podstawy wskazano bowiem jedynie przepisy art. 178 ust. 1 oraz art. 92 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, pominięto natomiast konkretne przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r., które zostały zastosowane przez Sąd drugiej instancji. Ponadto rozpatrywana podstawa skargi kasacyjnej nie obejmuje art. 9 ust. 3 Prawa energetycznego, to jest przepisu kreującego podstawę prawną dla wydania aktu wykonawczego, którego zastosowanie w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji rzekomo narusza powołane w skardze przepisy Konstytucji. Tymczasem nie jest możliwe rozpoznanie przez Sąd Najwyższy zarzutu naruszenia art. 178 ust. 1 oraz art. 92 ust. 1 i 2 Konstytucji RP bez rozpoznania zgodności zaskarżonego wyroku z zastosowanymi w nim konkretnymi przepisami ustawy i aktu do niej wykonawczego. Nieobjęcie podstawą skargi kasacyjnej przepisu

ustawowego zawierającego delegację ustawową, pozostawia poza granicami rozpoznania skargi (art. 398¹³ § 1 k.p.c.) wzorzec kontroli konstytucyjności kwestionowanego rozporządzenia. Same przepisy rozporządzenia nie stanowią adekwatnego wzorca dla takiej kontroli, podobnie jak sam art. 178 ust. 1 art. 92 ustawy zasadniczej. Między składającymi się na wzorzec kontroli przepisami art. 178 i 92 Konstytucji RP a przedmiotem tej kontroli (ogólnie powołane rozporządzenie z dnia 4 maja 2007 r.) nie ma bowiem dostatecznych powiązań treściowych, których istnienie warunkuje rozstrzygnięcie o merytorycznej zgodności lub sprzeczności przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. z zawartym w art. 9 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego upoważnieniem do ich wydania. Dlatego mając na względzie okoliczność, iż rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 4 maja 2007 r. zostało wydane nie na podstawie powołanych w skardze przepisów Konstytucji RP, lecz art. 9 ust. 3 i 4 Prawa energetycznego, zarzut naruszenia art. 178 ust. 1 oraz art. 92 ust. 1 i 2 Konstytucji RP należy uznać za bezzasadny.

4. Natomiast zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego. Oddalając apelację powódki Sąd drugiej instancji oparł się na założeniu, zgodnie z którym z przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego wynika norma obejmująca swą dyspozycją każdy przejaw naruszenia przez przedsiębiorstwo energetyczne przepisów Prawa energetycznego oraz wydanych na jego podstawie aktów wykonawczych, a także innych niż Prawo energetyczne przepisów prawa, adresowanych do przedsiębiorstw energetycznych. Postanowienia koncesji udzielonej powódce zobowiązują ją bowiem, co nie jest kwestią sporną w niniejszej sprawie, do przestrzegania wszystkich przepisów prawa składających się na porządek prawny Rzeczypospolitej Polskiej.
5. Powyższe założenie interpretacyjne jest zdaniem Sądu Najwyższego wadliwe. W rezultacie jego przyjęcia przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego stanowiłby podstawę dla nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorstwa energetyczne za dowolne uchybienie jakemukolwiek przepisowi prawa. Wykładnia językowa art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa

energetycznego prowadzi zaś do odmiennej konkluzji. Przepis ten uznaje za czyn podlegający karze pieniężnej zachowanie przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nieprzestrzeganiu przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji. Słowo „wynikać” oznacza zaś, że coś wypływa jako wniosek (konkluzja) z czegoś innego. Skoro zatem podstawę do nałożenia kary pieniężnej z art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego stanowi nieprzestrzeganie tylko takich obowiązków, które wynikają z koncesji, to decyzja o jej udzieleniu musi być autonomicznym źródłem przedmiotowych obowiązków. Nie można natomiast traktować jako wynikającego z koncesji - obowiązku, którego bezpośrednim źródłem jest przepis obowiązującego prawa, określający dany obowiązek w sposób umożliwiający jego bezpośrednią realizację bez potrzeby dodatkowej konkretyzacji. Obowiązek taki nie wypływa bowiem z samej koncesji, lecz z przepisu ustawy lub aktu wykonawczego, odnoszącego się do działalności koncesjonowanej. Obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego może być obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje wobec indywidualnego koncesjonariusza wykonywanie przez niego działalności koncesjonowanej w sposób bardziej szczegółowy, niż wynika to z obowiązujących w danej dziedzinie uregulowań.

6. Powyższa wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego znajduje dodatkowe potwierdzenie w wykładni systemowej i funkcjonalnej tego przepisu. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest tylko jednym z wielu przepisów Prawa energetycznego określających podstawowe elementy różnych czynów podlegających karze pieniężnej nakładanej przez Prezesa Urzędu. Wszystkie te przepisy, zawarte w art. 56 ust. 1 pkt 1-16 Prawa energetycznego (według stanu prawnego na dzień wydania decyzji), byłyby zbędne gdyby art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego interpretowany był tak, jak uczynił to w niniejszej sprawie i w jej okolicznościach faktycznych Sąd Apelacyjny. Określenie w art. 56 ust. 1 pkt 1-16 Prawa energetycznego szczegółowych postaci deliktów administracyjnych podlegających karze pieniężnej byłoby zbędne, gdyż

każde z tych zachowań można kwalifikować jako „nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji”, której postanowienia zobowiązują koncesjonariusza do respektowania przepisów Prawa energetycznego, bądź innych przepisów prawa obowiązujących w porządku prawnym Rzeczypospolitej. Tymczasem od początku obowiązywania ustawy Prawo energetyczne przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 odnosił się tylko do jednego z czynów podlegających karze pieniężnej. Uzasadnia to przyjęcie założenia, zgodnie z którym stanowiąc o treści art. 56 ust. 1 pkt 1-16 Prawa energetycznego, ustawodawca dążył do objęcia sankcją przewidzianą w tym przepisie konkretnych zachowań przedsiębiorstw energetycznych, uznanych za szczególnie niepożądane. To zaś powoduje, że przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego powinien być interpretowany wąsko, jako odnoszący się do naruszenia przez przedsiębiorstwo energetyczne szczególnych warunków wykonywania działalności objętej koncesją w rozumieniu art. 37 ust. 1 pkt 5 Prawa energetycznego.

7. Przedstawiona wykładnia art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego ma również oparcie w analizie rozwiązań normatywnych dotyczących konsekwencji naruszenia przez koncesjonariusza obowiązków wynikających z koncesji, przewidzianych w przepisach dotyczących innego rodzaju działalności koncesjonowanej, niż regulowana przez Prawo energetyczne. W pierwszym rzędzie należy wymienić tu art. 48 ust. 1 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jednolity Dz.U. z 2010 r., nr 227, poz. 1447, ze zm.), który upoważnia organ koncesyjny do określenia w koncesji szczególnych warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, w granicach wyznaczonych przez przepisy dotyczące danego rodzaju działalności koncesjonowanej. Wbrew założeniu interpretacyjnemu Sądu drugiej instancji, z uprawnienia tego organ może skorzystać jeżeli uzna, że dana działalność powinna być wykonywana przez koncesjonariusza w sposób odpowiadający bardziej szczegółowym warunkom, niż wynikające wprost z przepisów odnoszących się do tej działalności. Należy też zauważyć, że przewidując możliwość interweniowania organu udzielającego koncesji, a nawet cofnięcia koncesji,

przepisy różnych ustaw dotyczących działalności koncesjonowanej rozróżniają między przypadkami naruszenia przez koncesjonariusza przepisów obowiązującego prawa odnoszących się do koncesjonowanej działalności od przypadków naruszenia przez koncesjonariusza warunków wykonywania działalności sprecyzowanych w samej koncesji. Przykładowo, zgodnie z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz.U. Nr 201, poz. 1540, ze zm.) koncesja na prowadzenie działalności może zostać cofnięta w przypadku nieusunięcia w wyznaczonym terminie stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z przepisami regulującymi działalność objętą koncesją lub zezwoleniem, lub z warunkami określonymi w koncesji, bądź rażącego naruszenia warunków określonych w koncesji lub innych określonych przepisami prawa warunków wykonywania działalności, na którą udzielono koncesji. Analogiczne rozróżnienie między naruszeniem warunków prowadzenia działalności określonych w koncesji a naruszeniem warunków wykonywania koncesjonowanej działalności określonych przepisami prawa, zawarte jest w art. 22 ust. 2 pkt 1 i 2 z dnia 22 sierpnia 1997 r. o ochronie osób i mienia (tekst jednolity: Dz.U. z 2005 r., Nr 145, poz. 1221, ze zm.). Z kolei zgodnie z art. 27a ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. Prawo geologiczne i górnicze (tekst jednolity: Dz.U. z 2005 r., Nr 228, poz. 1947, ze zm.) organ koncesyjny wzywa do zaniechania naruszeń przepisów ustawy lub niewypełniania warunków koncesji. Sąd Najwyższy uznaje, że w odniesieniu do działalności na rynku energetycznym nie występują - a w każdym razie w rozpatrywanej sprawie nie zostały wykazane - szczególne okoliczności, które usprawiedliwiłyby znaczenie bardziej restrykcyjne dla przedsiębiorstw energetycznych w porównaniu do innych rynków do których dostęp reglamentowany, czy jest za pomocą instytucji koncesji, określenie zasad nakładania kar pieniężnych za zachowania traktowane jako naruszenia obowiązków wynikających z koncesji.

8. Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.